

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **RACEBUG s.r.o.**, IČO: 45146373
sídlem K Sádčkám 158, Praha 5
zastoupena obecným zmocněncem Mgr. Janem Maškem
bytem Žitná 29, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2025, č. j. 18959/25/5200-11434-713180,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce žalobou brojí proti napadenému rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dvěma dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Těmito platebními výměry byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2018 a 2019, současně byla zrušena uplatněná daňová ztráta za rok 2019 a byla žalobci uložena povinnost uhradit penále.
2. Daňové doměrky byly učiněny na základě kontrolních zjištění, která zpochybnila oprávněnost nákladů na subdodávky montážních a pomocných prací, fakturovaných společnostmi DR Technik – invest s.r.o., a to ve výši přes 1,46 milionu Kč za rok 2018 a přes 1,39 milionu Kč za rok 2019.

II.

Obsah žaloby

3. Podle žalobce bylo v rámci daňové kontroly provedeno rozsáhlé dokazování, avšak žalovaný se při svém rozhodování dopustil několika pochybení. Žalobce zdůraznil, že žalovaný sice uznal, že byla prokázána realizace vlastních zakázek i dodávky IBR sond, avšak nesprávně uzavřel, že neprokázal, že se na těchto zakázkách podílela společnost DR Technik. Žalobce namítl, že žalovaný ukončil dokazování předčasně a nevypořádal se s jeho návrhy na doplnění dokazování. Zejména neprovedl opakovaný výslech jednatele společnosti DR Technik D. S., výslech jednatele žalobce nebo výslech osob, které měly být pracovníky společnosti DR Technik a měly se účastnit montáže sond (A. I., A. P., Y. K. a V. P.). Žalobce brojí proti závěru žalovaného, že výslech pracovníků DR Technik nelze provést z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině. Tento závěr považuje za neurčitý, nepřezkoumatelný a rozporný s daňovým řádem, neboť podle jeho názoru nebylo prokázáno, že výslech těchto osob je objektivně nemožný.
4. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně přenesl důkazní břemeno na daňový subjekt nad rámec zákona a provedené důkazy hodnotil jednostranně a v rozporu s povinností posuzovat je jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Dle jeho názoru byly ve spise dostatečné podklady pro závěr o tom, že deklarované subdodávky byly skutečně provedeny, a jakékoli nepřesnosti či neúplnosti svědeckých výpovědí nelze klást k jeho tíži.
5. Na základě uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a že považuje námitky žalobce za nedůvodné. Žalobce tato plnění neprokázal a pochybnosti správce daně nebyly odstraněny ani v odvolacím řízení.
7. K námitce údajného nezákonného přenesení důkazního břemene žalovaný uvedl, že správce daně vyjádřil své pochybnosti ve výzvě ze dne 21. 6. 2022, čímž došlo k aktivaci důkazního břemene daňového subjektu v souladu s daňovým řádem a judikaturou. Správce daně podle

žalovaného odůvodnil, proč nemůže považovat předložené doklady za dostačující, a žalobce následně nepředložil relevantní důkazy, které by deklarovaná plnění ověřitelným způsobem prokázaly.

8. Žalovaný dále reagoval na námitku předčasného ukončení dokazování, zejména na neprovedení výslechu jednatele žalobce a na požadavek opětovného výslechu svědka D. S. Uvádí, že jednatel žalobce měl dostatek možností vyjádřit se písemně i ústně v průběhu daňové kontroly, a proto jeho další výslech nepovažoval za potřebný. Pokud jde o D. S., zdůrazňuje, že byl vyslechnut opakovaně – během odvolacího řízení třikrát – přičemž další výslech by podle žalovaného nevedl k objasnění věci, ale pouze k dalšímu znevěrohodnění jeho výpovědí, které již mezi sebou vykazovaly rozpory.
9. Pokud jde o neprovedení výslechů čtyř ukrajinských občanů, kteří měli být podle žalobce pracovníky DR Technik, žalovaný uvádí, že se tyto osoby nepodařilo dohledat, neboť tři z nich se podle zjištění Policie ČR v rozhodném období na území České republiky vůbec nenacházeli a čtvrtý se vrátil zpět na Ukrajinu. Pasy těchto osob měly již v době tvrzeného výkonu prací propadlou platnost. Válečný konflikt na Ukrajině podle žalovaného znemožnil využití mezinárodní spolupráce, což je skutečnost správními soudy opakovaně akceptovaná.
10. K námitce nesprávného hodnocení důkazů žalovaný uvádí, že všechny důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Zdůrazňuje, že žalobce neprokázal základní skutečnosti ohledně tvrzené subdodávky – zejména rozsah a způsob provedení prací, identitu osob, které je měly provádět, a reálné kapacity dodavatele. Podle žalovaného nebyla mezi žalobcem a dodavatelem uzavřena žádná smlouva, faktury byly obecné a neurčité, fotodokumentace neprokazovala rozsah plnění a předložené pasy údajných pracovníků neprokazovaly jejich pobyt na území ČR. Dále žalovaný upozorňuje na nekontaktnost dodavatele, jeho personální a materiální nevybavenost, absenci účetních závěrek a skutečnost, že ve sledovaném období měl podle zjištění jediného zaměstnance, resp. na rozpory mezi tvrzeními žalobce a výpověďmi D. S. a J. U.
11. Žalovaný uzavřel, že žalobce nevyvrátil pochybnosti správce daně ani v rámci odvolacího řízení a své důkazní břemeno neunesl. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

14. Žaloba není důvodná.
15. Soud se úvodem zaobíral vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku pak může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, přičemž o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Městský soud pro úplnost uvádí, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení jsou pak všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení vnímána jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Afs 270/2016-39). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Afs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35).“*
16. Žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho, že žalovaný neprovedl výslech osob, které se měly účastnit montáže sond (A. I., A. P., Y. K. a V. P.) s poukazem, že se nachází na Ukrajině, a proto nejsou dosažitelné z důvodu ozbrojeného konfliktu. Žalovaný v bodu 42 napadeného rozhodnutí rozebírá, že předložené cestovní pasy uvedených osob nebyly platné, uvedené osoby nadto, s výjimkou V. P., nebylo možné jakkoli dohledat. U V. P. bylo dohledáno, že se na území ČR v minulosti vyskytoval, ovšem již se vrátil zpátky na Ukrajinu, a na adrese ubytovny, kde měl dříve přebývat, nebyl dostupný. Zároveň nebylo možné V. P. zajistit ani na základě údajů od České správy sociálního zabezpečení, neboť bylo zjištěno, že u někdejšího zaměstnavatele není více zaměstnán. Žalovaný proto uvedl konkrétní důvody, na jejichž základě uzavřel, že výslech

uvedených osob byl nemožný z důvodu nedosažitelnosti – uvedené koresponduje s úředním záznamem č. j. 1439491/23/2701-60561-607229 [v napadeném rozhodnutí je omylem uvedeno č. j. 1475749/23/2701-60561-607229, které ale ve správním spisu nefiguruje – vzhledem k obsahové shodě soud uvedený rozkol považuje za písařskou chybu], které nadto doplňuje, že V. P. v letech 2018 a 2019 nebyl evidován u České správy sociálního zabezpečení. Dle sdělení cizinecké policie č. j. KRPH-61481-2/ČJ-2023-050026 navíc neměl Y. K. v letech 2018 až 2020 vůbec evidován pobyt v ČR, V. P. pouze od února 2020 do konce téhož roku, a A. I. ani A. P. [odlišnost v pravopisu těchto jmen soud připisuje nesprávné transkripci žalobcem a správcem daně] neměli dle sdělení cizinecké policie č. j. KRPH-101309-2/ČJ-2022-050026 rovněž v letech 2018 až 2020 evidován pobyt v ČR. Praktické obtíže spojené s probíhajícím ozbrojeným konfliktem na Ukrajině přitom nelze zlehčovat. V případě všech uvedených osob je dána důvodná pochybnost, zda v rozhodném období se vůbec vyskytovaly na území ČR, a proto by jejich výslech nebyl s to přispět k ozřejnění skutkového stavu. Neprovedení těchto navržených důkazních prostředků proto nelze považovat za jakkoli obecné či neurčité, proto se nejedná o opomenuté důkazy.

17. Žalobce dále uvádí, že žalovaný neoprávněně odmítl dovyslechnout D. S. Žalovaný se peripetiím ohledně výslechu D. S. věnuje v bodech 43 a dále pak 65 až 73. Ze správního spisu nadto vyplývá, že správce daně opakovaně předvolával D. S. ke svědecké výpovědi, kterou nejprve nebylo možné uskutečnit z důvodu opakovaných omluv D. S. z důvodu dlouhodobého pobytu a práce v zahraničí (srov. kupř. úřední záznam č. j. 1669794/23/2701-60561-607229), následně se svědecká výpověď vícekrát uskutečnila, konkrétně dvakrát dne 15. 7. 2024, a dále jednou dne 12. 11. 2024 (srov. protokoly o výslechu svědka č. j. 1182557/24/2701-60561-607229, č. j. 1182811/24/2701-60561-607229, č. j. 1540860/24/2701-60561-607229). Žalobce se posléze domáhal nového výslechu D. S. se zdůvodněním, že jeho výpověď dne 12. 11. 2024 měla být účelová a poškozující žalobce, resp. jeho jednatele, ovšem neuvedl žádné dodatečné skutečnosti, které by vedly k tomu, že je třeba svědka dovyslechnout, aby se ještě k nějaké skutečnosti vyjádřil. Žalovaný v bodu 81 napadeného rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, na jejichž základě dospěl k závěru o nadbytečnosti dalšího výslechu D. S., přičemž soud je s těmito důvody zajedno. Žalobce se domáhal nového výslechu s odůvodněním, že svědek vypovídal nepravdivě, k čemuž uvedl některé obecné důvody – zpochybnění věrohodnosti svědka ovšem neznamená automaticky nutnost jeho opakovaného výslechu. Žalobce ale nepředložil dostatečné důvody, aby byl opakovaný výslech proveden. Zároveň byl žalobce přítomen jak u jednoho z výslechů dne 15. 7. 2024, tak u výslechu dne 12. 11. 2024, měl proto dostatečný prostor, aby svědkovi položil dotazy na skutečnosti, které považoval za významné.
18. Žalobce se také vymezil, že nebyl proveden výslech jeho jednatele T. K. Žalovaný uvedl v bodu 82 napadeného rozhodnutí, že účastnický výslech jednatele žalobce by bylo možné provést pouze jako *ultima ratio*, protože osobu působící v pozici člena statutárního orgánu nelze vyslechnout jako svědka, nýbrž jako účastníka řízení. Žalobce měl možnost se v rámci řízení vyjadřovat ke všem rozhodným skutečnostem i důkazům, tudíž jeho výslech by byl nadbytečný. Soud se s tímto postupem ztotožňuje, k důkaznímu prostředku účastnickým výslechem se obecně přistupuje pouze v případě, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak (srov. § 131 odst. 1 občanského soudního řádu), přičemž v daňovém řízení je tomu nejinak. Měl-li žalobce pocit, že se potřebuje vyjádřit k určité skutečnosti, pak měl prostor tak učinit vyjádřením či při ústním jednání se správcem daně (takové se uskutečnilo kupř. 6.

12. 2021 dle protokolu č. j. 1892116/21/2701-60561-607229, nebo 24. 9. 2021 dle protokolu č. j. 1659028/21/2701-60561-607229).
19. Lze tudíž shrnout, že žalovaný neopomenul žádné důkazy, resp. řádně odůvodnil, proč některé navržené důkazy neprovedl, a proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
20. Dále je v řízení sporné přenesení důkazního břemene ze správce daně na žalobce [§ 92 odst. 3 a odst. 5 písm. c) daňového řádu] ohledně započitatelných nákladů žalobce oproti základu daně.
21. Pokud jde o samotné přenesení důkazního břemene, vyšel soud z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je „*daňové řízení postaveno na zásadě, dle níž má každý daňový subjekt povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, a dále povinnost toto své tvrzení doložit. Uvedené důkazní břemeno daňový subjekt unese tehdy, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a odpovídají-li údaje uvedené na dokladech zjištěnému skutkovému stavu. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a v dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu), případně i ty skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván (§ 92 odst. 4 daňového řádu).*“ (např. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2017, č. j. 7 Afs 200/2016-21, rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 Afs 219/2017-27, rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Afs 523/2018-35).
22. V projednávaném případě vychází rozsah povinnosti tvrzení žalobce z výzvy správce daně dle § 38x odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Ve vztahu k důvodnosti pochyb o tvrzení daňového subjektu (žalobce) pak důkazní břemeno nese podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně.
23. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, který je aplikovatelný i na aktuálně účinný daňový řád, „*správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, které činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající ze zákona.*“ (Shodně také NSS ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61.) K tomu doplnil NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, že „*unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad jím deklarovaných obchodních případů se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry*

mimo účetnictví a de facto nabradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví.“.

24. Z obsahu správního spisu se podává, že správce daně avizoval žalobci písemností Dosavadní výsledek kontrolního zjištění č. j. 410841/23/2701-60561-607229, v jejímž rámci vylíčil, na základě jakých skutečností nepovažuje za prokázané, že žalobce skutečně přijal formálně vykázané služby od společnosti DR Technik. V projednávané věci došlo k tzv. přenesení důkazního břemene, tj. nejprve bylo na správci daně, aby prokázal nevěrohodnost žalobcem uváděné výše základu daně. Soud konstatuje, že v tomto případě správci daně postačí, když identifikuje konkrétní skutečnosti, na jejichž základě se domnívá, že doklady předložené daňovým subjektem nejsou dostatečné k prokázání jeho tvrzení.
25. Dosavadní konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů, přičemž nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, ale je povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným, a k důvodům pro tyto pochybnosti identifikovat konkrétní skutečnosti. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, 9 Afs 152/2013-49).
26. K tomu soud také dodává, že důkazní břemeno daňového subjektu je třeba vykládat v souladu s konstantní judikaturou NSS, který např. ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2012 č. j. 8 Afs 44/2011-103, uvedl, že: „[...] ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Pokud daňový subjekt před správcem daně uplatňuje nárok na odpočet daně, je k jeho výzvě povinen uplatněný nárok jednoznačně prokázat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 10/2010 - 71, ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 Afs 93/2007 - 84).“
27. Soud shrnuje, že pro doložení daňově uznatelných nákladů nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí plnění, k tomu srov. závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019 č. j. 6 Afs 305/2018-43, a ze dne 13. 8. 2020 č. j. 7 Afs 194/2019-43. Uvedené skutečnosti správce daně náležitě zpochybnil ve výzvě ze dne 21. 6. 2022, č. j. 1302853/22/2701-60561-607229. S jeho pochybnostmi se soud ztotožňuje a na obsah této výzvy odkazuje. Správce daně tedy přenesl důkazní břemeno v souladu s daňovým řádem a citovanou judikaturou a žalobce své důkazní břemeno ohledně doložení skutečného vynaložení jím uvedených nákladů neunesl.

28. Konečně žalobce zpochybňuje hodnocení důkazů ze strany žalovaného, konkrétně v tom, že případné nejasnosti ve výpovědích D. S. a J. U. (někdejší společnosti ve společnosti DR Technik) vyvolané odstupem času nelze přičítat žalobci k tíži.
29. J. U. k výzvě k poskytnutí údajů č. j. 1660682/24/2701-60561-607229 uvedla, že žalobce nezná, a v prostorách její nemovitosti v obci Malé Přílepy, kde mělo docházet k montáži IBR sond, k ní nedošlo, ani dojít nemohlo, protože předmětná zahrada byla pouze okrasná a J. U. tam parkovala pouze svoje vozidla, přičemž pouze ona měla přístup do zahrady přes zavřená vrata. Rovněž zpochybnila, že by pro společnost DR Technik vedla účetnictví.
30. Oproti tomu D. S. uvedl ve své výpovědi dne 12. 11. 2024, že ve skutečnosti nebyla zaplacená pouze montáž IBR sond, protože finální fakturovaná částka pouze za takové úkony by byla předražená, nýbrž služba společnosti DR Technik pro žalobce spočívala i v dalších montážích různých konstrukcí na zahradě J. U. Fakturaci si měla zařizovat J. U. sama, D. S. pouze pracovníky. U dřívějšího výsledku dne 15. 7. 2024 dále uvedl, že DR Technik neposkytoval přímo montáž IBR sond do automobilů, ale pouze jejich kompletaci.
31. Ve výpovědích D. S. i J. U. jsou evidentní rozpory, které zpochybňují závěr, že žalobcem vykázané plnění bylo skutečně poskytnuto – tyto závěry podporuje i nekontaktnost údajných pracovníků, u nichž je ale sporné, zda se vůbec v rozhodném období nacházeli na území ČR, natož zda provedli formálně vykázané práce. To přitom nelze přičítat zapomínání v důsledku plynutí času – svědci se vůbec neshodli na tom, že byly uskutečněny určité práce. Není ovšem pravděpodobné, že by J. U. i s plynutím času mohla zcela zapomenout, že se na její zahradě uskutečnily nějaké montážní práce, ať už se jednalo o IBR sondy či cokoli jiného. Žalobce přitom pouze zpochybňuje závěry správce daně obecnými tvrzeními, že při správném hodnocení důkazů lze dospět k tomu, že práce byly uskutečněny, ovšem nedokládá dodatečné důkazy, kterými by tuto skutečnost prokázal. Na tomto základě proto soud neshledal, že by žalovaný nesprávně vyhodnotil dostupné důkazy. Jak bylo uvedeno výše, důkazní břemeno v této záležitosti tížilo žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu